

Robin
Dix

TIGRIE SRDCE

PRINC
DŽUNGLE

FRAGMENT

Tigrie srdce Princ džungle

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Robin Dix
Tigrie srdce – Princ džungle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TIGRIE SRDCE

**PRINC
DŽUNGLE**

Robin Dix

Ilustrácie Fabian Erlinghäuser

FRAGMENT

Tyger Tyger, burning bright,
In the forests of the night;
What immortal hand or eye,
Dare frame thy fearful symmetry?

Tiger, tiger, žeravou žiarou
horíš lesnou tmou.
Kto mal v rukách večnú moc
stvoriteľ tú strašnú súmernosť?

William Blake

Prológ

Veľký drak bol tu.

Tak ako každý rok priletel z východu a rozprestrel krídla nad krajinou. Jeho dych rozdúchaval vetry a búrky, jeho burácajúce volanie otriasalo oblohou. Z temného hrtana šľahali ohnivé blesky a ako vždy ho nasledoval tieň dažďa. Valil sa z čiernej, v tejto chvíli bleskami osvetľovanej oblohy ako vodopád a potoky premieňal na rieky, rieky na veľtoky. More

d'aleko na východe bičovalo útesy, pevná zem sa menila na mäkké bahno. Svet akoby sa rozpadal – tak ako každý rok, keď sa objavil Veľký drak menom Monzún.

Život a smrť sa v tomto období ocitajú hneď vedľa seba, hovorievali zvieratá v džungli. Boli to dni neistoty a obnovy, nádejí a obáv. Všetky tvory, od najmenšieho hmyzu až po veľké a mocné dravce, sa Veľkého draka obávali a preukazovali mu rešpekt, pretože bol praotcom života, počiatkom i koncom všetkého, čo v džungli existovalo. Každý sa pred ním triasol a hľadal útočisko na miestach, ktoré sľubovali istotu: na vysokých skalách i v temných jaskyniach, v pralesných húštinách či v spleti mangrovníkov. Nijaké miesto však neposkytovalo bezpečnejšie útočisko než Astana, starý kráľovský palác, ktorý sa vypínal na skalnatej plošine uprostred džungle.

Týčilo sa tu päť prastarých veží obklopených palmami, ktoré sa ohýbali v prudkom vetre. Ich obrovské kamenné tváre pozerali von, do dažďom bičovanej noci, čelili bleskom, vetru i hromom, tak ako už celé veky od čias Takrambutiov, nahých dvojnožcov.

V starom paláci prebýval kráľ Bielochvost so svojou družinou. Navzdory Veľkému drakovi, ktorý vonku zúrila a vyčíňal, mal veru dôvod na radosť. Pod prastarými klenbami Astany, v miestnosti, ktorej deravý strop podopierali kamenné slony, uzrel svetlo sveta nový život.

„Musím povedať, že sa mimoriadne vydaril, vaše veličenstvo!“ Biru, prvý radca kráľovského dvora, vzrušene pobehoval po holých kamenných doskách. Tyrkysové telíčko gekóna pokropené oranžovými škvrnkami v slabom svetle takmer

nebolo vidieť. O to viac bolo počuť jeho prenikavý hlas. „Ej, veru sa vydaril!“ zvolal a pripojil nadšené: „Geko-geko-geko! Ten bielučký kožušok! Tie veľké ušká! A k tomu tie labky! Musíte byť neuveriteľne pyšný, veličenstvo!“

Bielochvost, kráľ tigrov a vládca džungle, mlčal, ale pohľad, ktorým jeho modré oči spočívali na novorodencovi, prezrádzal všetko.

Kráľ Bielochvost si dávno prial syna, dediča, ktorému by raz mohol odovzdať vládu nad džungľou, ale jeho želanie zostávalo dlho nevyplnené. Až dnes, v tento úžasný deň, jeho družka Cinta porodila syna, tigríča s kožuškom rovnako snehobielym, ako mal on, jeho otec.

Pohľad, ktorý Bielochvost venoval Cinte, bol plný náklonnosti a vďačnosti. Kráľovná ležala na chladnom kameni, vyčerpaná po útrapách pôrodu, ale naplnená láskou k novonarodenému mláďatku. Nežne ho oňuchávala a oblizovala mu sršť, ešte vlhkú a rozstrapatenú.

„Vaše veličenstvo!“ náhle povedal Biru. „To je príšerné, geko-geko! Váš syn je... on je slepý! Veľkému drakovi sa zapáčilo poslať ho na svet bez očí!“

„Ale nie, Biru!“ potichu ho opravila kráľovná Cinta. „Všetky tigrie mláďatá prichádzajú na svet slepé. To si nevedel?“

„Na-naozaj?“ Gekón neveriacky krútil hlavou.

„Áno, samozrejme,“ uistila ho kráľovná. „V prvých dňoch po narodení tigríčatá ani nevidia, ani nepočujú. Len čuch už majú dobre vyvinutý. Rádža si po celý život bude pamätať, čo cítil v tejto chvíli.“

„Naozaj?“ Gekón, ešte vždy nie celkom presvedčený, pozrel dolu na seba a uvažoval, či je jeho pach vhodný pre kráľovské spomienky. Až potom si uvedomil, že kráľovná Cinta práve nazvala novorodenca menom. „Rádža?“ spýtal sa.

Cinta prikývla. „To je meno, ktoré pre svojho syna a dediča zvolil kráľ.“

Biru zvedavo pozrel na Bielochvosta, ktorý bez pohnutia sedel a obzeral si svojho syna. Bielochvost bol zo všetkých tigrov v džungli najsilnejší – nielen vďaka svojim labám a čelustiam, ktoré už zahnali veľa nepriateľov na útek, ale aj vďaka bielej srsti s čiernymi pruhmi, ktorej vďačil za svoje meno. Žiadne zo zvierat, ktoré obývali dažďový prales, nikdy nevidelo sneh ani ľad, oboje tu poznali len zo starých príbehov; ale keď sa Veľký drak vo svojej múdrosti rozhodol obdариť tigra bielou srstou, spájala sa s tým veľká moc a mimoriadna zodpovednosť.

„To je úžasné meno, veličenstvo,“ povedal Biru. „Čo znamená?“

„V jazyku Takrambutiov,“ hlbokým hlasom odvetil kráľ Bielochvost, „znamená *kráľ*.“

„Potom ste nemohli vybrať lepšie meno,“ nadchol sa gekón a pobehol po kameni k tigríčaťu, ktoré ležalo na chrbte a naťahovalo maličké labky, zatiaľ čo mu matka čistila srst na brušku.

„Malý princ Rádža,“ oslovil ho dojatý Biru, „si taký malý, ešte ani nevidíš – a predsa už si vyvolený, aby si raz vládol dažďovému pralesu. A ja ti prisahám, že budem vždy stáť po tvojom boku a budem ti slúžiť, ako som slúžil tvojmu otcovi...“

„Veličenstvo!“

Nečakaný výkrik prinútil všetkých otočiť sa.

Nevyšiel z hrdla tigra, ale leoparda. Na prahu pôrodnej miestnosti sa objavil čierny panter. Bolo ho vidieť len vďaka tomu, že tmavú noc v tej chvíli prežiaril ohnivý blesk. No oslnivé svetlo, ktoré sa predralo dovnútra stropnými otvormi, neodhalilo v tme len pantera. Ukázalo i krv, ktorá dočervena zafarbila kamennú dlážku pod ním a leskla sa aj na jeho čiernej srsti.

„Senjata!“ zdesene zvolala kráľovná Cinta, keď sa panter sklátil na zem.

Kráľ Bielochvost bol jedným skokom pri ňom. Skôr než sa k ranenému priblížil, čuch mu prezradil, čo sa stalo.

„Pre-prepadnutie, výsosť,“ s námahou sa vydralo panterovi z hrdla. „Železný pazúr a jeho banda...“

Železný pazúr!

Bielochvostove rysy skameneli.

Koľko ráz sa ten bezohľadný lupič votrel do jeho ríše... a za každým ho zahnal na útek. Ak sa Železný pazúr a jeho banda vrahov objavili v paláci práve v túto noc, mohlo to znamenať len jedno...

„On... chce... to dieťa,“ riekol Senjata z posledných síl, potom stratil vedomie.

Kráľ sklonil hlavu a strčil doňho ňufákom, ale jeho osobný strážca sa ani nepohol. Bielochvost zavetрил. Teraz, keď vedel, že Železný pazúr je blízko, nedokázal pochopiť, že si ten zápach predtým nevšimol – vzduch v paláci bol prestúpený hnilobným pachom zradcu a jeho zbabelej zberby! Muselo to spôsobiť narodenie malého Rádžu, že Bielochvost pre pýchu a otcovské šťastie na okamih zabudol na všetko okolo.

Osudová chyba!

Kráľ sa vzpriamil, takže pod bielou srst'ou bolo vidieť jeho napnuté svaly. Potom zaklonil hlavu a spupne zavrčal. Bolo to varovanie – varovanie pre tých, ktorí sa pod rúškom tmy vkradli do Astany a odvážili sa zákerne zaútočiť.

„Cinta!“ otočil sa ku kráľovnej. „Zostaň s Rádžom, nech sa stane čokoľvek!“

„Ale ja...“

„Nech sa stane čokoľvek!“ ostro zopakoval Bieločvost a prenikavo sa na ňu zahľadel. Ich pohľady sa stretli a porozumeli si aj bez ďalších slov.

Rádža bol budúcnosť.

Čokoľvek sa stane, on musí prežiť.

Nič iné nebolo dôležité.

„Biru, ty zostaň s kráľovnou,“ prikázal Bieločvost a práve chcel odísť, keď sa na oblohe opäť zablysko a zahrnelo tak hlasno a prenikavo, že starý palác akoby sa otriasol v základoch. Z temnoty za vchodom vstúpila do jasného mihotavého svetla akási postava.

Tiger.

Vekom sa blížil kráľovi, ale nebol taký svalnatý a chýbal mu hrdý postoj aj majestátne držanie tela. Jeho srst' nebola biela, mala farbu hnisu so zvláštne hranatou kresbou hrdzavých pruhov na chrbte. Hlavu mal úzku a posiatu jazvami. V očiach mu blčal žltý oheň, ktorý prezrádzal túžbu po zabíjaní. Desivú hrôzu však vyvolával predmet, ktorý mal na ľavej prednej labe – vražedný železný pazúr, ktorému vďačil za svoje lovecké meno.

„Železný pazúr,“ zavrčal kráľ Bielochvost, sklopil uši a vztýčil hlavu. Chvostom švihal sem a tam, jeho rešpekt budiaca postava sa prikrčila a pripravila na skok.

„Veličenstvo,“ ironicky odvetil votrelec a odkryl tesáky v akomsi úškrne. „Ďakujem za privítanie, brat môj. Navyše v takú neskorú hodinu a za búrlivej noci, ako je táto.“

„Nemáš tu čo robiť,“ chladným hlasom odvetil Bielochvost. „Okamžite zmizni!“

„A ak nezmižnem?“ opýtal sa Železný pazúr znudeným hlasom a akoby mimochodom zdvihol pred seba labu s pazúrom. Z oceľovej čepele sa rinula krv. Nepochybne Senjatova a zrejme aj ďalších.

„Tentoraz si zašiel príďaleko,“ povedal kráľ. „Narušil si mier džungle a hranice mojej ríše!“

„Mier džungle! Hranice tvojej ríše!“ Železný pazúr predstieral zívnutie. Pritom vyplazil jazyk, akoby sa nudil. „Počuj, úprimne – nelezie niekedy aj tebe samému tá tvoja dôležitosť na nervy? Veľký kráľ Bielochvost! U teba musí byť vždy všetko také vážne a významné...“

„Zatiaľ čo pre teba nemá význam nič,“ opáčil Bielochvost a vykročil k nemu. Opatrnosť bola namieste. Železný pazúr bol preslávený svojou ľstivosťou – ktokoľvek, kto urobil tú chybu, že ho podcenil, zaplatil za to životom. „Čo už si veľa ráz dokázal.“

„Takto by som to nepovedal.“ Žlté oči Železného pazúra sa rozšírili. „Napríklad tvoj trón pre mňa rozhodne význam má, braček.“

„Mal si príležitosť a tú si premárnil,“ odvrkol Bielochvost

a nepohol ani brvou. „Teraz si zober tú svoju zberbu a zmizni z môjho paláca! Alebo bude tento deň tvojím posledným.“

„Ty sa mi chceš vyhrážať?“ Aj Železný pazúr napol telo a labu s pazúrom natiahol trochu dopredu. Oboch tigrov delil od seba jediný skok. „Mal by som ti zrejme niečo prezradiť, môj milý Bielochvost. Už som ťa porazil. Všetci tvoji prívrženci sú mŕtvi, rovnako ako tvoja stráž. Zostal si len ty a tvoja rodina. Tvoj čas sa naplnil. Ešte dnes v noci nastúpim na trón ja. Takže s tým poďme skoncovať.“

„Ty? Kráľom?“ Bielochvostove črty sa stiahli odporom. „Si zradca, Železný pazúr, zlodej a vrah – ale kráľ? Nikdy!“

„Stavíme sa?“ Železný pazúr sa uškrnul.

„Len cez moju mŕtvolu,“ odvetil Bielochvost.

„To sa dá zariadiť.“ Tiger s oceľovým pazúrom sa znova uškrnul a Bielochvost mal na okamih dojem, akoby sa mu čosi zablysko v očiach.

„Bielochvost!“ zvolala v tej chvíli kráľovná a gekón Biru zdesene zasyčal.

Bielochvost sa otočil a uvidel, ako sa otvorom v strope niečo spúšťa nadol.

Štíhle šupinaté telo.

Kobra!

Čierny, kľukatými čiarami pokrytý had sa leskol v padajúcom daždi, široká hlava s jedovými zubami sa naťahovala dopredu. Jeho jazyk sa ustavične mihal vpred a vzad, hľadajúc obeť.

„Rádža!“

Kráľ Bielochvost nedokázal myslieť na nič iné, len na svojho novorodeného syna. Odskočil dozadu a ochraňujúco sa posta-

vil medzi svoju rodinu a hada, ktorého hlava sa medzi-
tým spustila k zemi. Zvyšok tenkého tela sa šikovne
kĺzal dolu po kamennom múre.

„Bahaya,“ pohrdavo zavrčal kráľ Bielochvost. „Mal som
vedieť, že Železný pazúr nebude mať odvahu postaviť sa mi
sám! Samozrejme, zaobstaral si pomoc – u najzákernejšej
travičky v džungli!“

„Môjmu jedu je jedno, koho zabíja,“ zasyčala kobra a ďalej sa
kĺzala nadol. „Nezastaví sa ani pred korunovanými
hlavami, mladými alebo starými.“

„To budeš ľutovať,“ zavrčal Bielochvost.

„No tak, braček,“ pohrdavo sa ozval Železný
pazúr a bez zábran vstúpil do kráľovskej pôrodnej sály.
„Nemôžeš si nechať tie svoje hlúpe vyhrážky pre seba? Aj
najostrejší pazúr sa časom otupí,“ vyhlásil a zdvihol ľavú labu.
„Samozrejme, okrem tohto môjho!“

„Budete to ľutovať,“ trval na svojom kráľ.

Jeho pohľad nepokojne poletoval sem a tam medzi bratom
a kobrou kráľovskou. Obaja boli od neho rovnako ďaleko a ne-
dalo sa odhadnúť, kto z nich zaútočí ako prvý.

„Hádam si nezabudol, čo nás učil otec?“ spýtal sa Železný
pazúr. „Dobrý bojovník vie, kedy je porazený. Vzdať sa a pod-
riadiť sa silnejšiemu protivníkovi je známka múdrosti, nie sla-
bosti.“

„Tak do toho, podriadiť sa,“ nevzrušene odvetil Bielochvost.
Predné laby rozťahol šikmo pred seba, aby zabral čo najviac
miesta do šírky a zahatal útočníkom cestu. Hlavu držal nízko
nad zemou, uši mal sklopené a tesáky odhalené.

Železný pazúr sa hrdelne zasmial. „To si celý ty, nerozumieš znameniam doby. Ale nádej zostáva, prinajmenšom pre tvoju rodinu.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Ja nie som ako tí, ktorí tento chrám kedysi obývali a navzájom sa tu vraždili, Bieločvost. Ja som lovec, rovnako ako ty, a dbám na zákony nášho druhu.“

Kráľ si odfrkol. „Odkedy?“

„Postav sa mi na odpor a zomrieš nielen ty, ale aj kráľovná a váš syn. Podrob sa mi a aspoň tvoja rodina zostane nažive.“

„Vari naozaj nečakáš, že tomuto uverím?“

„Nemyslím si, že máš na výber, drahý braček,“ vysmieval sa Železný pazúr. „Nech zaútočíš na kohokoľvek z nás, oboch naraz zabiť nemôžeš. Kráľovná Cinta zomrie a s ňou aj jej novonarodené mláďa, slepé a bezmocné. Ako si ho to pomenoval? Rádža? To znamená kráľ, mám pravdu?“ Železný pazúr skrivil zjazvenú tvár do výrazu zle predstieraného súcitu. „Obávam sa, že z toho nič nebude.“

Bieločvost zúrivo zaprskal.

Pohľadom znova preskakoval sem a tam medzi Železným pazúrom a kobrou, pritom horúčkovito premýšľal, ako si poradiť s oboma naraz. No nech mu to bolo akokoľvek proti srsť, musel priznať, že Železný pazúr má pravdu. Oboch útočníkov naraz sám zvládnuť nemôže.

„Klame,“ nečakane sa ozvala kráľovná Cinta, ktorá si všimla váhanie svojho manžela. „Never mu ani slovo, Bieločvost! Zabije nás všetkých, nezáleží na tom, čo hovorí!“

„Nemáš pravdu!“ Železný pazúr zdvihol krvavý pazúr ako pri

prísaha a pozrel na brata. „Pri kostiach nášho spoločného otca Ohňochvosta, ktorý bol vládcom Astanty pred tebou, prisahám, že tvojej rodine neskrivím ani vlások, ak sa mi podrobíš.“

Bielochvost ďalej zmätene pozeral raz sem, raz tam. Dýchal sípavo, srdce mu prudko tíklo a myšlienky skákali jedna cez druhú. Pozrel najprv na Cintu, potom na Rádžu, takého malého a bezmocného, a rozhodol sa.

„Naozaj prisaháš, že ušetríš moju rodinu?“ spýtal sa. „Pri Veľkom drakovi a kostiach nášho otca?“

„Pri Veľkom drakovi a kostiach nášho otca,“ bez váhania zopakoval Železný pazúr. V tom okamihu Bielochvost kútikom oka zachytil pohyb.

Kobra!

Potichu sa plazila ďalej a blížila sa k nemu. Kráľ si razom uvedomil, že ponuka Železného pazúra bola ľstou, klamstvom, ktorým chcel odvieť jeho pozornosť.

Toto poznanie však prišlo neskoro.

Kráľ sa strhol, ale to už kobria hlava vystrelila vpred a Bielochvost pocítil ostrú bolesť v pravej zadnej labe.

Bahaya ho pohrýzla!

„Nie!“ zdesene vykrikla kráľovná Cinta a Bielochvost vedel, že je stratený. Teraz musel bojovať do posledného dychu. Azda mu hadí jed ešte ponechá dosť času, aby...

„Povedz Rádžovi, že ho mám veľmi rád,“ vyrazil zo seba, „a že ho nikdy...“

Ďalej sa nedostal. Jed pôsobil rýchlo. Bielochvost cítil, ako mu zasiahol srdce. Napriek tomu pozbieral všetky zostávajúce sily a vrhol sa na hada. Strašným úderom laby ho zmietol

nabok a chcel pokračovať k Železnému pazúrovi, ale ten sa už zmocnil kráľovnej a jej syna a nastavil vražedný pazúr na zasadenie smrtiacej rany.

Skôr než mu v tom Bielochvost mohol zabrániť, zahnal sa – a len vďaka Cintinej bleskovej reakcii jeho pazúr neprebodol mláďa. Kráľovná potriasla hlavou. Zovrela čelustami Rádžov zátylok, schmatla ho a trhla ním, takže smrtiaca čepel ho minula a zasiahla len pravé uško, ktoré začalo silno krváčať.

Rádža ticho zamraučal, iné zranenie však nemal, a tak Železného pazúra pochytila náramná zlosť. So strašným revom roztvoril papuľu a znova sa chcel vrhnúť na kráľovnú a jej syna. V tej chvíli miestnosť prežiaril blesk nasledovaný silným zahrmením. Železný pazúr v mihotavom svetle videl, ako k nemu priskočila snehobiela postava.

„Bežte!“ z posledných síl zeval kráľ Bielochvost.

Železný pazúr, ktorý s týmto útokom už nerátal, stratil rovnováhu, obaja bratia sa prepletení a zahryznutí do seba zvalili na zem a kotúľali sa po holej skale, znova a znova ožarovaní svetlom bleskov križujúcich oblohu. Boj na život a na smrť sprevádzalo divoké ryčanie a vrčanie. Od začiatku bolo zrejmé, ako sa tento boj skončí, ale láska ku kráľovnej Cinte a k synovi dodala Bielochvostovi netušené sily.

Posledné, čo kráľovná počula od svojho muža, keď sa s ich bezmocným mláďaťom vyrútila z paláca do temnoty džungle, bol ťahavý chrapľavý výkrik, ktorý sa odrážal od kamenných stien pôrodnej sály a na okamih prehlušil aj hromobitie.

Potom sa rozhostilo desivé ticho.

Život a smrť mali za noci Veľkého draka k sebe veľmi blízko.

I

Biele zuby

Uplynuli dve dračie obdobia.

„Biru?“

Volanie sa rozliehalo medzi ostrými skalami, ktoré sa týčili k oblohe a vyzerali ako obrie tesáky. Odpoveď však neprišla.

Po gekónovi nebolo ani stopy.

„Biru, tak už vylez!“ netrpezlivo zavolal Rádža.

Nemal rád, keď si z neho ten drobec robil blázna. Pripadal si

vtedy neskúsený a bezmocný. A to Rádža rozhodne nechcel byť. Uvažuj, napomenul sám seba. Čo ho učila mamička? Že sa má spoliehať na svoje zmysly. Na svoje oči a svoj sluch, na čuch a hmat.

Rádža sa zastavil a sústredil sa. Bolo skoré ráno, takže vzduch bol ešte chladný a voňal toľkými vecami, že odlíšiť jednu od druhej bolo ťažké. Zacítil hlinu a rozkladajúce sa lístie z blízkeho lesa, listy papradia aj horkastý pach hríbov; krátko pred ním tadiaľ musel prejsť muntžak, pretože lákavá vôňa jeho jemného mäsa ešte vždy visela vo vzduchu. Rádža začul malú tanu, ktorá šantila v poraste, aj vtáky v korunách stromov. Hmatové fúzy mu prezradili, že vietor sa obrátil a k oblohe sa vzniesol krdel' modrých vtákov. A niekde medzi všetkými tými podnetmi sa zrejme nachádzala aj nepatrná pachová stopa gekóna... Ale kde presne?

Rádža tieto hry tak hrozne neznášal!

Prečo ho matka konečne nevezme na ozajstný lov? Oveľa radšej by prenasledoval šupinavce, než aby sa stále dokola hral s Biruom na schovávačku. Predtým ho to celkom bavilo, ale v poslednom čase si Rádža uvedomoval, že chce viac. Túžil ísť von, do lesa, chcel konečne opustiť náhornú plošinu Biele zuby a začať objavovať svet. No zatiaľ to nevyzeralo, že by sa jeho želanie malo niekedy splniť.

„Biru!“ netrpezlivo zavrčal Rádža. „Ak sa neukážeš, zožeriem ťa na raňajky!“

Dobre vedel, že matke sa nepáči, keď hovorí také veci. Vyhrážanie sa priateľom, že ich zožerie, patrí k veciam, ktoré sa jednoducho nerobia, a jeho matka považovala za veľmi dô-

ležité, aby Rádža pochopil, čo sa sluší a patrí. Koniec koncov, on nebol len taký hocijaký tiger, ale princ a následník trónu, takže preňho bolo všetko, samozrejme, oveľa zložitejšie.

Odzrazu sa Rádžovi zazdalo, že predsa len niečo zahliadol. Znehybnel a započúval sa.

Tam vpredu v poraste... čosi sa plazilo cez práchnivejúci kus odumretého koreňa. Niečo veľké približne ako gekón.

Rádžu sa zmocnil víťazoslávny pocit. Teraz toho malého nafúkanca poriadne vystraší.

Jediným pohľadom odhadol vzdialenosť od trsu paprade, napol svaly a odrazil sa.

Prudkým skokom preletel oponou z lístia a isto iste očakával, že na machom obrastenom koreni nájde drobného tyrkysového jaštera s oranžovými bodkami.

„Mám ťa!“ vykrikol – lenže nebol to gekón.

Tvor, ktorý sa s námahou esovito zvíjal na starom koreni, nebol dokonca ani plaz. Bola to ohnivočervená stonožka, ktorá síce tiež lozila po zemi a veľkosťou sa podobala na gekóna, ale inak s ním nemala nič spoločné!

„Dokelu!“ vykrikol Rádža a už dvíhal labu, aby stonožku odohnal z koreňa.

Nestihol to.

Odzrazu sa z ktorejsej vysokej skaly niečo znieslo a pristálo to priamo pred Rádžovými prednými labami. Niečo podlhovasté a tyrkysové s oranžovými bodkami – a vyčítavo to naňho upieralo veľké oči.

„Čo to malo znamenať?“ spýtal sa Biru a hlasno zatrepotal jazykom.

„No konečne ideš!“ zavrčal Rádža a spustil labu. „Kde si sa zasa schovával?“

„Neskúšaj to zahovoriť, mládenec!“ prísne ho zarazil gekón. „Práve si sa chystal tresnúť túto úbožiačku!“ ukázal na stonožku, z ktorej už bolo vidieť len koniec tela, lebo sa dala na útek.

„No a?“ odvrkol Rádža. „Je to len stonožka! Ved' tie nevedia ani rozprávať!“

„A preto na jej živote podľa teba nezáleží?“ vypytoval sa gekón.

„Nie, ale...“

„Vari to úbohé stvorenie môže za to, že ho nedokážeš rozoznať od jaštera?“ spovedal ho Biru ďalej.

„Nie, ja...“

„Nemal by si sa radšej postarať o zdokonalenie svojich zmyslov? Musíš nájsť svoju tvár, Rádža! To je najdôležitejšie!“

Mladý tiger si vzdychol.

Už je to tu zasa. Tvár.

Keď Biruovi došli argumenty, vždy vyrukoval s týmto – s tajuplnou tvárou, ktorú si musí nájsť každý lovec v džungli. „Lovec bez tváre je ako strom bez listov,“ začal zakaždým. „Bez svojej tváre a svojich zmyslov, Rádža, si slepý ako kus dreva a hluchý ako kameň. Jediné ak sa naučíš používať všetky svoje zmysly, a tým získaš svoju druhú tvár, bude z teba skutočný lovec, naozajstný bojovník džungle!“

„A ako to vieš?“ podráždene sa spýtal Rádža. „Ved' ty nie si tiger – a nie si ani lovec, si len jašter.“

„Budem sa tváriť, že som to tvoje *len* nepočul, mladý muž!“ prísne odvetil radca, „Okrem toho...“

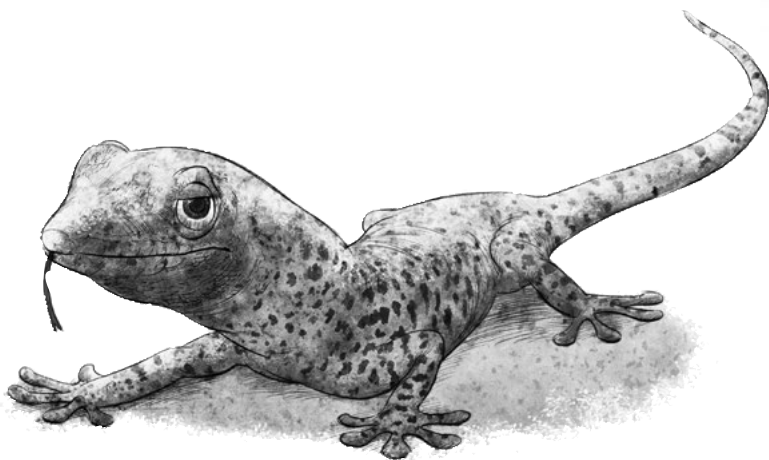

Ďalej sa nedostal, pretože Rádža naňho labou nahrnul kôpku lístia, ktorá gekóna prikryla a jednoducho pochovala.

Rádža sa kráľovsky bavil, ale jeho zadosťučinenie netrvalo dlho. Zrazu totiž zacítil povedomý pach kohosi blízkeho – a hneď mal zlé svedomie.

„Ahoj, mami,“ potichučky zamňaukal.

2

Temné znamenia

Húština sa rozostúpila a vyšla z nej Rádžova matka Cinta, štíhla a pôvabná. V papuli niesla zajaca, ktorého ulovila, a hodila ho synovi k nohám. Inokedy by sa Rádža na takéto raňajky celý vyhladovaný vrhol, ale dnes by to asi nebol najlepší nápad. Zostal váhavo stáť, aj keď musel vynaložiť veľa úsilia, aby lahôdku okamžite nezhltol.

„Čo sa to tu deje?“ chcela vedieť Cinta.

„Nič, mami,“ tvrdil Rádža. Vyhol sa jej pohľadu a zadíval sa na zem, kde sa z opadaného lístia vyhrabával Biru.

„Ako sa to vezme,“ kyslo poznamenal gekón. „Náš malý princ sa, bohužiaľ, ešte vždy nenaučil používať okrem inštinktov aj rozum. Jednoducho si ma pomýlil so stonožkou...“

„Žalobaba,“ zašepkal Rádža.

„... a svoj hnev si chcel vyliat' na tom úbohom zvierati,“ nedal sa Biru vyviešť z miery. A akoby chcel ukázať, že ho Rádža nezastraší, rozhodne dodal: „Geko-geko!“

„Je to pravda?“ spýtala sa Cinta.

Rádža ďalej pozeral do zeme.

„Rádža?“

Malý tiger sa pritisol k zemi a sklonil hlavu. Chvost stiahol medzi nohy. „Áno, mami,“ priznal potichu.

Očakával, že sa naňho spustí hromobitie podobné tomu, aké rozpútal Veľký drak, keď vyčíňal nad džungľou.

Veľký treskot sa však nekonal.

„Ach, Rádža,“ povedala matka namiesto toho a na jeho zdesenie to vôbec neznelo nahnevane, skôr sklamane, čo bolo vlastne ešte horšie. „Koľko rás som ti hovorila, že nesmieme zneužívať svoju silu proti bezbranným stvoreniam?“

„Ale keď my tigre sme proste silné,“ namietol Rádža.

„To je pravda,“ potvrdila. „Lenže táto sila neznamená právo, ale povinnosť – a to povinnosť dbať o tých, ktorí nie sú takí silní ako my.“

„Myslíš napríklad o toho zajaca?“ spýtal sa Rádža s pohľadom upretým na zviera, ktoré jeho matka ulovila.

„To je niečo iné a ty to vieš,“ odporovala mu Cinta. „Keď

lovíme a zabíjame, je to pre zachovanie nášho druhu. My všetci, ktorí žijeme v džungli, sme podriadení zákonom, ktoré určil Veľký drak. Sme tým, pre čo sme sa zrodili, a túto úlohu musíme v kolobehu prírody naplniť. Keď však niekomu berieme život, robíme to plní pokory a vďačnosti a prosíme Veľkého draka, aby prijal dušu uloveného a ten sa potom mohol vrátiť na tento svet v novom tele. To však nie je možné, ak zabíjame z čírej svojvôle alebo dokonca v hneve. Zákony prírody sa musia dodržiavať, Rádža. Odovzdal nám ich Veľký drak a my sa nimi musíme riadiť. Rozumieš tomu?“ dodala naliehavo.

„Áno, mami,“ prikývol.

„Môj milý Rádža,“ vzdychla a sklonila sa k nemu, nežne mu oblizla kožu na krku, ako to často robievala, keď bol ešte úplne malý. „Musíš sa toho toľko naučiť. Biru má pravdu, keď je na teba prísny. Je dôležité, aby si rozvíjal svoje zmysly. Bez tváre lovca nebudeš nikdy schopný...“

„Ja viem, mami,“ uistil ju Rádža a spýtavo sa na ňu pozrel. „No ako sa mám naučiť byť lovcom, keď stále zostávam tu, pod ochranou Bielych zubov? Chcem ťa konečne sprevádzať na love a ísť s tebou do džungle!“

„Buď trpezlivý,“ odvetila a pozrela naňho nežnými očami. „Príde deň, keď pôjdeš...“

Zrazu zmĺkla.

Stála tam ako prikovaná, len fúzy sa jej jemne chveli. Naježila srst' na chvoste.

„Čo sa deje, výsosť?“ chcel vedieť Biru. Aj Rádža počul, ako mu v hlase zaznela obava. „Zacítili ste niečo?“

Cinta neodpovedala.

Namiesto toho sa otočila, prikrčila sa a vkĺzla do papraďového porastu. Rádža a Biru ju nasledovali. Rádža sa zo všetkých síl snažil použiť svoje zmysly. Nezachytil však nič neobvyklé. Len malé tany, tragula a niekoľko vtákov...

Všetko bolo ako inokedy.

S jednou výnimkou.

Jeho matka voňala inak. A keď Rádža pochopil prečo, naježili sa mu chlpy na chrbte tiež.

Šírla okolo seba pach strachu. Bála sa.

„Čo sa deje, mami?“ Chcel to vedieť. Inštinktívne vyhládal jej blízkosť a pritisol sa jej k nohám.

„Niečo cítim,“ odvetila šeptom. „Nebezpečenstvo.“

„Vieš to iste? Je predsa pekný deň, svieti slnko a na oblohe poletujú vtáky...“

„Pssst,“ zahriakla ho potichu a chrapľavo dodala: „Práve to mi robí starosti.“

Pohľad upierala nahor, na jasnomodrú oblohu, ktorá sa toho rána klenula nad Bielymi zubami. Prelietal po nej veľký vták podobný čiernemu tieňu – zrejme zobákorožec z lesa, ktorý sa rozprestieral pod plošinou. Rádža už zopár kúskov zjedol, keď mu ich matka priniesla z lovu. Mal potom síce papuľu plnú peria, ktoré ho celý deň škriabalo v hrdle, ale chutili výborne. Prečo bola teda matka taká nepokojná?

„Vidíš toho vtáka?“ spýtala sa a ňufákom ukázala hore na oblohu.

„Áno. Čo je s ním?“

„Nemá tu čo robiť. Zobákorožce obvykle neopúšťajú ochrannú zónu džungle.“

„Možno zabľúdil. To sa môže ľahko stať, keď má taký roh nad očami a nevidí slnko.“

Rádža sa pokúsil matku rozveseliť a pridržal si labu na čele, aby ukázal, aké ťažké to musí mať taký zobákorožec. Cinta však očividne nemala náladu na žarty. Ďalej pozorovala vtáka a ten v tej chvíli zmenil smer a zamieril na sever, kde sa týčili tualangy, včelie stromy.

„Tak predsa,“ zavrčala tigrica.

„Čo tým myslíš?“ spýtal sa Rádža. „Čo to znamená?“

„Je po všetkom,“ nevyrazne odvetila Cinta a jej hlas znel tak osudovo, že Rádžovi napriek ohromnej horúčave, ktorá stúpala z džungle, prebehol mráz po chrbte. „Tento vták je špión. Našli nás.“

„Špión?“ nechápal Rádža, ale srdce sa mu rozbúšilo rýchlejšie. „Čí špión?“

Matka naňho pozrela. Zrenice sa jej zúžili, viečka sa ani nepohli. Z tváre sa jej vytratila všetka neha.

„Železného pazúra,“ povedala stroho.

3

Ťažké rozhodnutie

Železný pazúr.

Rádža sa prikrčil. Pravé ucho, natrhnuté odo dňa jeho narodenia, ho náhle zaboľelo.

Počuť meno tigra, ktorý zabil jeho otca, bolo desivé.

„A-ale ja som si myslel, že Železný pazúr je ďaleko odtiaľto, v paláci Astana!“

„Aj ja som si to myslela,“ pripustila matka. „Dúfala som, že

po všetkých tých mesiacoch, ktoré odvtedy prešli, už pátranie po nás vzdal... ale zrejme to bol omyl. Čo dokazuje ten zobákorožec.“

„Ste si istá, výsosť?“ zapochyboval aj Biru. Šmýkal sa sem a tam po skale a nedalo sa prehliadnuť, aký je nervózny. „Aj keby ten vták naozaj bol špiónom Železného pazúra, nemusel si vás všimnúť...“

„To riziko nemôžeme podstúpiť,“ skľúčene odpovedala Cinta. Chvost mala zježený a švihala ním z jednej strany na druhú. Rádža ešte nikdy nevidel svoju matku takú vyvedenú z miery.

„Čo budeme robiť, mami?“ spýtal sa, hoci sa obával jej odpovede.

„Musíme utiecť, Rádža. Okamžite.“

„A-ale Biele zuby sú mojím domovom,“ zajakavo namietol. Ešte ráno by bol dal čokoľvek za to, aby mohol opustiť ochranu skál a spolu s matkou sa túlať džungľou. No odrazu mu toto pomyslenie naháňalo strach.

„Biele zuby už nie sú bezpečné.“ Cintin hlas znel absolútne neoblomne.

„A-ale ja...“ chystal sa protestovať Rádža, no pochopil, že je to márne.

Od tej noci, keď Železný pazúr zavraždil jeho otca, sa s ním matka skrývala – najskôr v okolí močiarov, kde všetka tá voda a hnilobný pach zakrývali ich stopy, a neskôr, keď Železný pazúr strhol moc v džungli na seba a jeho krvilačnosť sa trochu zmiernila, pod ochranou hôr. Biele zuby sa stali Rádžovým domovom, tu vyrástol, naučil sa potajomky zakrádať

a skákať a všeličo iné, čo mladý tiger musí vedieť. A hoci mu matka, samozrejme, často o Železnom pazúrovi rozprávala, tá hrozba bola ďaleko a taká neskutočná, že na ňu časom takmer zabudol.

Až do tohto okamihu.

„Železný pazúr je tam vonku, Rádža,“ vysvetľovala mu matka naliehavo, „a chce nás zabiť. Viem, že je pre teba ťažké to pochopiť. Ale toto nie je hra, je to trpká skutočnosť.“

„J-ja viem,“ uistil ju Rádža. Srdce mu šialene tĺklo, v ušiach mu praskalo, len pomaličky vládu preberal opäť jeho rozum. „Lenže ja odtiaľto nechcem odísť, mami! Nemohli by sme Železnému pazúrovi povedať, že preňho neznamenam nijaké nebezpečenstvo? Ved' ani neviem poriadne loviť! A ešte som nenašiel svoju druhú tvár,“ dodal s pohľadom upretým na Birua.

„Ešte nie,“ súhlasila matka. „Ale ten deň príde a Železný pazúr určite nebude čakať, až budeš dosť starý a skúsený, aby si sa mu dokázal postaviť. Chce ťa zabiť teraz, Rádža, ako zabil tvojho otca, o tom niet pochyb. A preto odtiaľto musíme odísť.“

Chystala sa vyraziť.

„To pôjdeme hneď?“ zdesene sa opýtal mladý tiger.

„Áno, nesmieme strácať čas!“

„Nemôžeme ísť ešte aspoň raz do jaskyne? Mami, prosím! Naposledy!“

„S dovolením, výsosť,“ ozval sa Biru, „to mi nepripadá ako dobrý nápad!“

„Ty sa do toho nemiešaj,“ osopil sa naňho tiger.

„Rádža!“ zahriakla ho matka. „Je mi ľúto, ale musíme ihneď vyraziť.“

„Ja som v tej jaskyni predsa vyrástol! Chcel by som ju ešte raz cítiť, ešte naposledy vnímať...“

„Geko-geko,“ vzrušene sa ozval Biru a zakmital jazykom. Cinta sa musela navzdory napätiu, ktoré pociťovala, usmiať.

„Veľmi sa podobáš na svojho otca, Rádža,“ povedala. „Pod', ale len na chvíľku.“

„Výsosť!“ odhodlane namietol Biru. Schoval sa do tieňa skalného útesu a ďalej len šepkal: „Rád by som ešte raz so všetkou rozhodnosťou podotkol, že to nepovažujem za...“

Rádža na Birua zavrčal tak ostro, že jeho radca razom zmĺkol. Urazene sa odvrátil a v okamihu odbehol po skale preč, tyrkysový blesk s oranžovými bodkami na bielom pozadí.

Rádža potichučky nasledoval matku cez nízky porast a labyrint kameňov smerom k Nikdysluku, kde sa nachádzala jaskyňa, ktorá bola celý čas ich domovom. Vo chvíli, keď ju navždy opustia, budú Rádža a jeho matka bez prístrešia a na úteku, budú musieť hľadať nové útočisko a územie, kde by mohli nerušene loviť a kde by zostali mimo dosahu rozhnevaného Železného pazúra. A hoci bol Rádža ešte mladý a nevedel veľa o tom, čo znamená byť tigrom, jasne si uvedomoval, že nájsť také miesto nebude vôbec jednoduché.

Cinta stále znova a znova dvíhala zrak k oblohe a hľadala ďalších vyzvedačov. Ale zobákorožec bol zrejme sám a Rádža stále premýšľal o tom, že sa možno jeho matka mýlila a azda to ani nebol špión.

Vtom však Cinta prudko zastala. Chvost mala vzpriamený, hlavu zaklonenú, uši natočené dopredu. Rádža ten postoj až pridobre poznal – bol to postoj bojovníka, ktorý zavetрил nepriateľa.

„Mami?“ ticho sa ozval.

„Čo cítiš?“ šeptom sa spýtala.

Rádža sa sústredil, napol všetky tigrie zmysly, ako ho to matka naučila. Prichádzali k nemu najrôznejšie mäťúce vjemy, ale niektoré boli oveľa silnejšie než iné.

Vzdych sa plnil nepokojom, zvieratá navôkol mali strach. A bol tu pach, ktorý Rádža nikdy predtým nezachytil. Divý a barbarický, pripomínajúci smrť a nebezpečenstvo...

„Čo je to?“ zasipel.

„To je Železný pazúr,“ stručne odvetila Cinta a potvrdila tým jeho najhoršie obavy.

„Ako je to možné? Ten je predsa ďaleko, v paláci Astana a...“

„Nie,“ prerušila ho tvrdým hlasom. „Už je tu, Rádža.“

„Čože?!“ zhíkol Biru, ktorý ich rozhovor počúval z neďalekej skaly. Zľakol sa vlastného výkriku, a tak už tichšie zopakoval: „Čože?“

„Mala som to vedieť,“ zavrčala Cinta a rezignovane zvesila hlavu. „Ten zobákorožec bol iba návnada, leš, aby nás vylákal von. V skutočnosti nás špióni Železného pazúra objavili zrejme už dávnejšie a informovali ho. A teraz prišiel osobne, aby sa svojho úhlavného nepriateľa zbavil raz a navždy.“

„Svoj-svojho úhlavného nepriateľa?“ zaúpel Rádža.

„Teba, syn môj,“ vysvetlila a prenikavo naňho pozrela. „Si syn Bielochvosta, jeho najväčšieho protivníka, a preto si jediný,

